

Zaharia și Elisabeta

Zaharia și Elisabeta

„În zilele lui Irod, împăratul Iudeii, era un preot numit Zaharia, din ceata lui Abia. Soția lui era din fiicele lui Aaron și se chema Elisabeta. Amândoi erau dreptți înaintea lui Dumnezeu, umblând fără pată în toate poruncile și rânduielile Domnului.” (Luca 1.5-7.)

Zaharia și Elisabeta locuiau în ținutul muntos al Iudeii. Într-o zi când a ieșit la sortii ca Zaharia să tămâieze în Templul din Ierusalim, în timp ce o mulțime aștepta afară, îngerul Gabriel s-a arătat preotului, spunându-i: „Nu te teme, Zaharia, fiindcă rugăciunea ta a fost ascultată și soția ta Elisabeta îți va naște un fiu căruia îi vei pune numele Ioan. El va fi pentru tine o pricină de bucurie și veselie; și mulți se vor bucura de nașterea lui, pentru că el va fi mare înaintea Domnului. Nu va bea nici vin, nici altă băutură amețitoare, și va fi umplut de Duh Sfânt încă din pântecul maicii sale. El va întoarce pe mulți dintre fiii lui Israel la Domnul, Dumnezeul lor. Va merge înaintea Lui în duhul și puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinților spre copii... ca să gătească pentru Domnul un popor bine pregătit” (Luca 1.13-17). Zaharia recunoscuse faptul că chiar un înger i-a vorbit, pentru că a fost tulburat și l-a cuprins frica, însă nu putea crede vestea care-i fusese adusă la cunoștință. „Cum voi cunoaște lucrul acesta?” a întrebat el pe înger. Iată, aceasta este inima omenească, și chiar o inimă a unui om atât de respectabil cum era Zaharia, pe care Sfânta Scriptură îi descrie prin cuvintele următoare: „drept înaintea lui Dumnezeu, umblând fără pată în toate poruncile și toate rânduielile Domnului.” Și acum iată-l că nu-i dispus a lua pe cuvânt pe îngerul Gabriel! Credeți că noi am fi fost mai buni? Oare suntem noi totdeauna gata a primi cuvintele Unuia care este infinit mai mare ca Gabriel? Cum ne-am putea permite să-l condamnăm pe Zaharia? Eu cred că am fi făcut și mai rău, deoarece adesea șovăim să acceptăm Cuvântul lui Dumnezeu așa cum este el, fără a pune întrebări.

Totuși, Zaharia avea credință, pentru că altfel cum putea fi el un om „drept înaintea lui Dumnezeu”? „Că nimeni nu este îndreptățit înaintea lui Dumnezeu prin Lege, este evident pentru că cel drept va trăi prin credință” (Galateni 3.11). Este sigur că Zaharia s-a rugat pentru a avea un fiu, pentru că îngerul îi spune: „Nu te teme, Zaharia, pentru că rugăciunile tale au fost ascultate”, iar rugăciunile lui au fost ascultate tocmai din cauză că au fost făcute cu credință. Oare nu procedam la fel și cei mai mulți dintre noi? Da, noi avem credință. Ne confruntăm zilnic cu numeroase probleme: educația copiilor noștri, grijile și nevoile cotidiene, și iată-ne totuși tentați a pune întrebări Domnului.

Principala învățătură pe care trebuie s-o tragem de aici ca părinți constă în aceste cuvinte: „Aveți credință în Dumnezeu!” A manifesta îndoiala cu privire la cuvintele îngerului a fost un fapt atât de grav, încât Zaharia a rămas mut. Oare ce se petrece în inima Domnului Isus când ne vede așa de zăbăv-nici „a-L lua pe cuvânt?” Chiar dacă suntem niște ființe atât de slabe, ne place să fim crezuți; un înger dorește să fie crezut, și atunci să ne îndoim noi de Acela care este cu mult mai presus de îngeri? Să ne îndoim de cuvintele Aceluia care nu poate să mintă? Să privim mai departe cum lucrează harul lui Dumnezeu. Necredința lui Zaharia l-a costat imposibilitatea de a-și folosi limba câteva luni, dar aceasta nu s-a răsfrânt deloc asupra copilului pentru care el s-a rugat și care a devenit un om despre care Domnul lui (și al nostru) a putut spune: „Adevărat vă spun că, dintre cei născuți din femei, nu s-a ridicat nici unul mai mare decât Ioan Botezătorul” (Matei 11.11; Luca 7.28). De aceea istoria lui Ioan Botezătorul și a părinților săi ne oferă atâta îmbărbătare, chiar dacă ne simțim muștrați prin intermediul ei. Să acceptăm, cu deplină umilință, învățătură și muștrarea care provin de aici, dovedindu-ne gata să credem în Cuvântul lui Dumnezeu care „se împlinește la timp-pul lui.”

Versetul 14 insistă asupra caracterului copilului: „El va fi pentru tine o pricină de bucurie și de veselie.” Dumnezeu dorește fierbinte ca și copiii noștri să fie pentru noi „o pricină de bucurie și de veselie” și în Psalmul 127.3 El adaugă: „Fiii sunt o moștenire de la Domnul, rodul pântecelui este o răsplată dată de El.” Prin urmare, dacă nu întotdeauna sunt pentru noi copiii noștri „o pricină de bucurie” mi se pare că noi înșine, ca părinți, suntem de condamnat.